

ΡΩΜΗΟΣ

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ὅν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές' στῶν φίρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.

Ἐβδόμη Ὀκτωβρίου
καὶ χαλασμός Κυρίου.

Διακόσα ἐξῆντα ἑννιά
καὶ ὅλ' ἡ Ἑλλάς 'στὰ πανιά.

Παντοῦ αἰ ἀφίξεις,
ποῦ εἶναι νὰ φρίξεις.

Ἄν καὶ τῆς Κυβερνήσεως δὲν εἶμαι φίλος διόλου,
γιατί τὸ ἔθνος μὲ αὐτὴν τραβᾷ κατὰ διαβόλου,
χάριν τῶν γάμων ἔρχομαι κι' ἐγὼ εἰς τὰς Κλεινάς...
ὁ Δήμαρχος τῶν Συριανῶν ὁ καὶ Τσιροπινάς.

Κι' ἐγὼ θὰ ἔλθω νὰ ἰδῶ τοὺς τρεῖς ὁδοστρωτήρας
μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς τρελλοὺς... ὁ Δήμαρχος Κερκύρας.

Κι' ἐγὼ 'στοὺς γάμους θὰ ἔλθω τοῦ νέου Κωνσταντίνου
νὰ πάρω τὸν Φιλήμονα... ὁ Δήμαρχος τῆς Τήνου.

Κι' ἐγὼ, κλεινὲ Πρωθυπουργέ, θὰ κάμω κάθε τρόπον
'στοὺς γάμους νὰ παρευρεθῶ... ὁ Δήμαρχος Δολόπων.

Κι' ἐγὼ 'στὴν νέαν πρόσκλησιν τὴν ἄγκυραν ἀπάρας
ἐντὸς ὀλίγου ἔρχομαι... ὁ Δήμαρχος Παπάρας.

Ἐκ Μενιδίου ἀπνευστὶ τὸ φύσημά μου 'πῆρα
καὶ 'στὰς Ἀθήνας ἔρχομαι νὰ 'δῶ αὐτὰ τὰ σκῦρα,
καὶ ἂς δοθῇ καὶ εἰς ἐμὲ καμμιὰ παληοβελάδα...
ὁ Μενιδίου Δήμαρχος, γνωστός εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἀφίνω τὰ κωθώνια μου καὶ εἰς τοὺς γάμους φθάνω...
ὁ Κωθωνίων Δήμαρχος καὶ κατὶ παραπάνω.

Αὐτοπροσώπως ἤθελα μετὰ μεγάλου ζήλου
νὰ συμμεθέξω τῶν παιδρῶν τοῦ γάμου τελετῶν
καὶ πρώτους λούστρους νὰ ἰδῶ τοὺς Πέρσας τοῦ Αἰσχύ-
ἀλλὰ φοβοῦμαι Δάγγειον μὴ πάθω πυρετόν. [λου,
Οὐχ ἤττον στέλλω δωρεὰς εἰς τὸν γαμβρὸν πλουσίας
καὶ μένω ταπεινότατος... ὁ Σάχης τῆς Περσίας.

Κι' ἐγὼ τῶν γάμων ἤθελα νὰ 'δῶ τὰς συγκινήσεις
μὲ Μανδάρινους μερικoὺς καὶ ἄλλους ἀνωτάτους,
μὰ τρέμω τοῦ Φιλήμονος ν' ἀκούσω προσφωνήσεις...
ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Σινῶν καὶ τοῦρανίου κράτους.

Ἴσως κι' ἐγὼ 'στὰς τελετὰς νὰ ἔλθω μετὰ στεφάνων...
Εἰς Βασιλεὺς μακάριος τῶν νήσων Μαρτινίων.

Ἴσως κι' ἐγὼ 'στὰς τελετὰς νὰ ἔλθω μὲ πολλοὺς...
ὁ Αὐτοκράτωρ Μενελίχ, γνωστός 'στοὺς Ἰταλοὺς.

Θά'ελθῃ κι' ἀντιπρόσωπος 'στοὺς γάμους ἰδικός μου...
ὁ τῶν Ἰνδῶν Μαχαραγιάς καὶ κύριος τοῦ κόσμου.

Κι' ἐγὼ 'σοὺς γάμους ἐρχομαι μ' ἀγρίου ἀσπρομαύρους...
ὁ μέγας Μπούφαλος ὁ Μπίλ, ὁποῦ δαμάζει ταύρους.

'Αφίνω πιά τὸν Γολγοθα καὶ φθάνω ἐν τοῖς πρώτοις...
ὁ ἅγιος Μεθόδιος, τῆς Σύρου ὁ Δεσπότης.

'Αν καὶ ὁ γάμος τῆς Αὐλῆς ἀπάδει πρὸς τοὺς νόμους
καὶ τὴν ἀγίαν Σύνοδον τὴν ἐν Λαοδικείᾳ,
εἰς τὰς Ἀθήνας ἐρχομαι μὲ τὸν σταυρὸν 'στοὺς ὧμους,
νὰ μὴ σκεφθῇ τὸ πονηρὸν τοῦ κόσμου ἡ κακία.
Κι' ἐγὼ τοὺς γάμους εὐλογῶ μετὰ τῶν ἐπιλοίπων...
ὁ τῆς Κορίνθου ἅγιος, ὁ ἀνθρωπος τῶν τύπων.

Κι' ἐμεῖς 'στοὺς γάμους φθάνομεν μ' ὀλίγους μαστρα-
τῶν νέων Ἰσραηλιτῶν Ραββῖνοι καὶ παππάδες. [πάδες...

Με τὰς εὐχὰς μας φθάνομεν καὶ δώστε μας κρεββάτι...
πενήντα δρᾶ Ἡγούμενοι θρεμμένοι καὶ βαρβάτοι.

Τοὺς γάμους θὰ τιμήσωμεν μετὰ χαρᾶς μεγάλης,
ὀγκώδη εὐχολόγια κρατοῦσαι ὑπὸ μάλης,
καὶ νὰ οἰκονομήσετε κι' ἐμᾶς τῆς κακομοίρας...
ἐξήντα Ἡγουμένισσαι ἀνύπανδραις καὶ στεῖραις.

Φοβούμενοι τὰς σοβαρὰς τῶν γάμων συνεπείας,
ἀν κι' εἶν' εὐπροσωπώτατος καθ' ὅλα ὁ ἀνὴρ,
καὶ χάριν τῆς πολιτικῆς καὶ χάριν εὐπρεπείας
'στὰς γαμηλίους ἐορτὰς δὲν θά'ελθῃ ὁ Μουνίρ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένος νέτος σκέτος.

Φ.—'Εξωραίσου, Περικλῆ, μετὰ σπουδῆς μεγάλης...
μὴ φαίνεσαι παληάνθρωπος, μὴ φαίνεσαι χαμᾶλης.
'Εξωραίσου, Περικλῆ, καὶ κάμε χέρι χέρι,
λούστραρε τὰ παπούτσιά σου, κουρέψου 'στὸν μπαρ-
καθάρισε τὸ σῶμά σου σὲ μάνικα καὶ μαστέλα, [μπερὴ,
μὰ κάμε καὶ μ' ἀρώματα λουτρά εἰς τὴν Ἑστέλλα.

Π.—Καθ' ὅλα θὰ ἐτοιμασθῶ κι' εἰς ὅλα θὰ σ' ἀκούσω.
Φ.—'Εξωραίσου, Περικλῆ, καὶ ρίξε το 'στο λούσο.

Ἐντὸς μικροῦ ἡ χρυσαυγὴ τῶν γάμων ἀνατέλλει,
μᾶς ἐρχεται ὁ Κάιζερ καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει,
πολλοὶ Ἀρχιεπίσκοποι, Μορμόνοι, Μανδρινῶι,
'Ισραηλιταὶ πάμπολλοι, Χαλδαῖοι καὶ Ραββῖνοι,
κι' ἐξωραίζεται παντοῦ ὁ κόσμος τῆς Ἑλλάδος,
καὶ τοῦτο τὸ πτολίεθρον, τὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδος
ἐνδύεται τὴν παλαιὰν τῆς δόξης του στολὴν
κι' ὅλην τὴν Δύσιν συγκαλεῖ καὶ τὴν Ἀνατολήν.

Π.—Εὐοὶ τὰ Παναθήναια!.. Θεέ μου, τί ἀσκέρι!

Φ.—Μὰ φθάνουν δίχως ἄλογα καὶ τόσοι Γρεναδιέροι,
τοῦ φίλου Αὐτοκράτορος τιμητικὴ φρουρά,
καὶ μᾶς γυρεύουν ἄλογα βαρβάτα καὶ γερά,
καὶ τώρα γίνεται γι' αὐτὰ μεγάλη φασαρία
κι' εὐρίσκεται ἀνάστατος καὶ ἡ καββαλαρία,
καὶ ὅποιο τοὺς φανῇ γερὸ τὸ τρέφουν νὰ παχύνῃ
καὶ οὕτω πως ἱππεύσιμον πρὸς τὸ παρὸν νὰ γίνῃ,
γιὰ νὰ μὴν 'πῇ ὁ Κάιζερ κι' οἱ ἄλλοι τενεκέδες
πῶς τρῶμε τᾶχुरα ἐμεῖς οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες.
Καὶ τὰ πτωχὰ μας ἄλογα, ποῦ εἶναι πεινασμένα,
χιλιμιντροῦν, βρὲ Περικλῆ, καὶ λένε ὁλοένα:
«Καλῶς τὸν Αὐτοκράτορα μὲ ὅλο τὸ φουσατό!
»γιὰ σένα τὸ στομάχι μας εὐρίσκεται γεμάτο.
»Δεόμεθά σου πρὸς πολὺ 'στὸν τόπο μας νὰ μείνῃ,
»διότι καταντήσαμεν ἐκ τῆς μεγάλης πείνης
»ὡς εἶδος Ἀχαμνόοντες τοῦ πάλαι Δὸν - Κιχώτου
»καὶ εἰμεθα τὰ θύματα τοῦ καθενὸς ἱππότου».
'Εξωραίσου, Περικλῆ, καὶ μᾶς γελοῦν ἡ Μοίραις...
ἐκ τοῦ Λονδίνου ἔφθασαν καὶ οἱ ὁδοστρωτῆρες,
κι' ἐκ τῆς μεγάλης μου χαρᾶς κοντεύει νὰ μοῦ φύγῃ
'Εξωραίσου 'γρήγορα καὶ ὁ καιρὸς ἐπείγει.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔφθασε, δὲν ἔχομε καιρὸ,
ὁ Ἡσαίας ἄρχισε τοῦ γάμου τὸ χορὸ,
τοῦ ἔθνους τὴν ἀνάστασιν ὁ οὐρανὸς κηρύττει...
ἔ! σὺ, κυρία Φασουλῆ, σφουγγάρισε τὸ σπῆτι,
πλύνε ἀμέσως τῶν παιδιῶν κουρέλια καὶ πανάκια
καὶ ντύσε τὰ μουρέλια μας ὡς εἶδος Δραγονάκια.
Γέλα, τρελλή... εὐρίσκεσαι καὶ πάλι 'στῆς χαρᾶς σου,
ἐτοίμασε τὰ Βλάχικα καὶ ὅλαις τῆς οὐραῖς σου,
στολίσου μὲ βαρύτιμα βελουδά καὶ μετὰξια,
ἀπλώσου σὰν βασίλισσα σὲ δίφρους καὶ ἀμάξια,
ἐμπρός κι' ὀπίσω κρέμασε πετρεὶ τῆς Μογγολίας
καὶ ρίζου εἰς τὸν Τσάρεβιτς καὶ τὸν τῆς Οὐαλίας.
'Εμπρός, κυρία Φασουλῆ, παραίτα τὴν μουρμούρη
μὰ ζύστρησε κι' ἐκείνη μας τὴν ἔρημη γαῖδοῦρα,
καὶ σέλα βάλε τῆς χρυσῆς, γιὰτὶ θὰ τὴν προσφέρω
εἰς τοῦ μεγάλου Κάιζερ κανένα Γρεναδιέρο.

'Ε! δούλοι μου, ζυπνήσετε, μὴ χάνετε τὴν ὥρα...
ἰδοὺ! οἱ ξένοι ἔρχονται καὶ τὰ θωρακοφόρα.
Κλονεῖται τὸ πτολίεθρον, πᾶς λίθος καὶ πᾶς βράχος
ὁ Αὐτοκράτωρ ἐρχεται κι' ὁ πρεσβευτὴς ὁ Βλάχος.
'Ε! δούλοι μου, ζυπνήσετε, κι' ἀρχίσετε δουλεῖν,
τινάξτε ὀγρήγορα κουβέρταις καὶ χαλιᾶ,
τοὺς τοίχους ὅλους βάψετε μὲ τῆς χαρᾶς τὸ χρῶμα,
ἀμέσως ξεκοριάζετε τὸ ἔνα κι' ἄλλο στρώμα,
γαλίσσετε τὰ ὅπλα μου, τῆς πάλαις, τὰ κουμπούρια,
ἀπ' τὸ σκυλί μου βγάλετε ἀμέσως τὰ τσιμπούρια,
ἀνάψτε ἡλεκτρικά, λυχνάκια καὶ καντύλια,
'στῆς λάμπαις ὅλαις βάλετε δεκάδιπλα φιτόλια,

δουλεύσατέ με, δούλοι μου, μὲ θέρμην καὶ μὲ λάβαν
καθὼς ποτὲ ὁ Ἰακώβ τὸν θεῖόν του τὸν Λάβαν.

Π.—Μ' ἐσάστις, βρὲ μασκαρά, καὶ τὸ μαρλό μου χάνω...
δὲν ξέρω τί νὰ πρωτοπῶ καὶ τί νὰ πρωτοκάνω.

Φ.—'Εξωραίσου, Περικλῆ, ὡς κάμωμεν θυσίας...

Π.—'Ελύσσαξες, βρὲ μασκαρά, μὲ τὰς ἐτοιμασίας,
καὶ τώρα ἔλα, Φασουλῆ, γιὰ νὰ σ' ἐξωραίσω...
ὄρτε στηλιάρι ἀπ' ἐμπρός, μὰ ὄρσε κι' ἀπ' ὀπίσω.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα θὰ γίνῃ πάλι νίλα,
μὲ ἄλλους λόγους ἤτοι θὰ βγάλω δύο φύλλα,
τὸ ἕνα τὴν Τετάρτη καὶ τᾶλλο τὸ Σαββάτο
κι' ἡ ξεροκεφαλὴ μου θὰ γίνῃ ἄνω κάτω.
Πρὸς δὲ μετὰ τῶν γάμων τὰ περιστατικά
θὰ βγοῦν καὶ ἄλλα δύο σὰν πανηγυρικά,
καὶ ὅλ' αὐτὰ θὰ γίνουν εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν
καὶ χάριν τῶν Νυμφίων καὶ χάριν δεκαρῶν.

Τελετῶν Προγράμματα καὶ πολλὰ τρεχάματα.

Κατὰ τὰς νέας ἐορτὰς συμπάσης τῆς Ἑλλάδος
θὰ κλείσουν Καταστήματα, Σχολεῖα καὶ ταβέρναις,
θὰ ἔλθουν ὅλ' αἱ μουσικαὶ 'στὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδος
κι' ὀλίγαις φασαρμούνικαίς καὶ μερικαῖς λαντέρναις.

Πᾶς Ἕλλην πρέπει τάχιστα νὰ ἐξωραίσθῃ
καὶ μὲ τοὺς γάμους τοὺς κλεινοὺς νὰ ἐνθουσιασθῇ,
κι' ἀψιδας νὰ στολίσωμεν, ἐξώστας, προκυμαῖας,
μονάχα μὲ Γερμανικὰς κι' Ἑλληνικὰς σημαίας.

Συμφώνως πρὸς τὴν τρέχουσαν ἐδῶ πολιτικὴν
ἀπαγορεύομεν ρητῶς σημαίαν Γαλλικὴν,
κι' εἰς ὅποιον σπῆτι κρεμασθῇ μιὰ Γαλλικὴ παντιέρα
αὐτοστιγμὴ ὁ διάβολος τοῦ πέρνει τὸν πατέρα.

Χωρὶς κἂν δυσἀρέσκειαν παραμικρὰν νὰ δεῖξῃ
πρέπει καθεὶς τὸ σπῆτι τοῦ 'στοὺς πρόσφυγας ν' ἀνοῖξῃ
μὲ ὅλα του τὰ στρώματα καὶ μὲ τὰς ἀνδρομήδας,
ἐκεῖνος δὲ νὰ κοιμηθῇ ἐπάνω 'στὰς ἀψιδας.

Κατὰ καθήκον ὑψηλὸν πᾶς Ἕλλην πρέπει τώρα
νὰ στείλῃ 'στον Διάδοχον καὶ 'στὴν Σοφίαν δῶρα
ἀν εἶναι ὅμως ἄπορος, ὡς τάχιστα ὀφείλει
ὀλίγ' ἀπ' ἀποπόρεια τοῦ τοῦλάχιστον νὰ στείλῃ.

Ὁ δὲ Μπουλίκης ὁ Σταυρῆς παρακαλεῖται πάλιν
νὰ κάμῃ μὴν ὠρεᾶν γενναῖαν ὡς τὴν Ἑλλήν.

Ἀνάγκη ἀπαραίτητος πᾶς οὐιλῶν ἡ γράφων
τῶν Κοπρωτικῶν τὰς σκιὰς νὰ σῶρῃ ἐκ τῶν τάφων.

Πρὸς ἐνδείξιν περιφανοῦς εὐνοίας καὶ τιμῆς
θὰ ἐμβαῖ ὁλος ὁ στρατὸς ἐντὸς μακρᾶς γραμμῆς,
καὶ ὅσοι νοσηλεύονται εἰς τὰ Νοσοκομεῖα
καὶ δὲν θὰ μείνῃ ἀδρανὴς κορῶνα οὔτε μία.

Πρὸς ταῦτα θὰ παραταχθῶν καὶ ὅλα τὰ μουλάρια,
ποῦ μὲν τὰς πόδας ἔχουσιν ἐντὸς τέσσαρα ποδάρια,
κι' οἱ Ἀστυνόμοι ἐν στολῇ καθὼς καὶ οἱ κλητῆρες
κι' ὁ Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν καὶ οἱ ὁδοστρωτῆρες.

Οἱ λωποδύται τῶν ὁδῶν ἐλεύθεροι θὰ μείνουν
κι' ἴσως κλητῆρες καὶ αὐτοὶ 'στὴν τελετὴν νὰ γίνουν.

Εἰς τὴν ἀψίδα τοῦ Ἑρμοῦ θ' ἀνέβῃ μὲ μιὰ σκάλα
μὲ μερικαῖς Δασκάλισσαις καὶ ἡ κυρὰ Δασκάλα.

Θὰ προηγούνται τῆς πομπῆς καμπόσοι μὲ βιολιὰ
καὶ ἀπ' ὀπίσω θ' ἄρχονται τῆς Νύφης τὰ λιλιὰ.

Θὰ γίνουν 'στὴν Μητρόπολιν οἱ γάμοι ἐν χαρᾷ
κι' ὅλ' αἱ καρδίαι θὰ σκιρτοῦν, Ἑλληνικαὶ καὶ ξέναι,
καὶ θὰ κρατοῦν ἐνίοτε τῆς Νύφης τὴν οὐρὰ
ὅσαι Δημάρχων σύζυγοι δὲν εἶν' ἐγγαστρωμένα.

Θὰ ρίξουν 'στὸ ἀνδρόγυνον αἱ κορασίδες μῦρα,
κατόπιν δὲ 'στὸν Δήμαρχον ψιλοκομμένα σκυῖρα.

'Στῶν Ἀνακτόρων τὸ λαμπρὸν κι' ἐπίσημον τραπέζι
θὰ φαγωθοῦν σπληνάντερα καθὼς καὶ πελεκάνοι,
κι' ἐνῶ θουρίους φλογερούς ἡ μουσικὴ θὰ παίζει
Γερμανικὴν προσφώνησιν ὁ Δήμαρχος θὰ κἀνῃ.

'Ελληνιστὶ ὁ Κάϊζερ εἰς ταύτην θ' ἀπαντήσῃ
καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐκ τῆς χαρᾶς τρελλὴ θὰ καταντήσῃ.

'Στῶν Ἀνακτόρων τὸν χορὸν ἐκ τῶν ὠραιότερων
θὰ προσκληθοῦν ἀπόγονοι περιφανῶν πατέρων,
κι' αἱ τῶν Δημάρχων σύζυγοι πρὸς χάριν ποικιλίας
θὰ κάμουν κόρτε δυνατό μὲ τὸν τῆς Οὐαλίας.

Θὰ ἔλθουν κι' Ἀρχινάρχοι ἀπὸ τοὺς ξένους στόλους
κι' ὅσοι ἀμάξας δὲν εὐροῦν γαιδάρους θὰ ἱππεύσουν,
οὐχ ἦττον ἐπιτρέπεται καὶ 'στοὺς Δημάρχους ὅλους
τοῦ φίλου Αὐτοκράτορος τοὺς ὄμους νὰ θωπεύσουν.

Θάλθοῦν κι' Ἀρχιεπίσκοποι καὶ ἄλλοι καλογέροι
νὰ δεῖξουν εἰς τὸν Κάϊζερ πῶς τρίβουν τὸ πιπέρνι.

'Εν τούτοις θὰ παρασταθοῦν ὑπὸ τινος ὁμίλου [σχύλου.
οἱ Πέρσαι, λουστροὶ παπουτσιῶν, κι' οἱ Πέρσαι τοῦ Αἰ-

'Επάνω 'στὴν Ἀκρόπολιν ἡμέρα μεσημέρι
ὁ Δήμαρχος 'στὸν Κάϊζερ τὸ τσάι θὰ προσφέρῃ,
μὰ τίποτε παρὰ ξενον, τιμῶν τὰ καθεστῶτα,
νὰ τοῦ σερβίρῃ ἐνταυτῷ σαλέπνι καὶ μπομπότα.

Εἰς τὰ Πυροτεχνήματα, ποῦ κόσμος θὰ σαστίσῃ,
θὰ προσκληθῇ ὁ Κάϊζερ μὲ ὅλην τὴν παρέαν,
καὶ ἀπ' αὐτὰ ποῦ θὰ καοῦν τὸ ἔν θὰ παραστήσῃ
τῆς Βάθειας τὴν ὑπόνομον καὶ τὴν Καπνικαρέαν.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κἀνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβῃ,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδῃ, — δὴ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Θ' ἀνάψῃ τὸ ἡλεκτρικὸν 'στῶν δρόμων τάγκωνάρια
καὶ ὅλαις ἢ κωλοφωτιχαῖς θὰ γίνουνη φανάρια.

Θὰ γράψωμεν 'στοὺς θυρεοὺς τοὺς παλαιούς ἀγῶνας
καὶ τοὺς πολέμους τῶν Θεῶν καὶ μάχας τῆς Ριτσόνας.

Θ' ἀναγραφοῦν ὀνόματα πατέρων μαχητῶν,
εἰς τοὺς ὁποίους στέφανος ἀθάνατος προσήκει,
οὐχ ἦττον καὶ ὀνόματα γνωστὰ εὐεργετῶν, [λίχι
ὡς λόγου χάριν τοῦ Τσιγγροῦ καὶ Σταύρου τοῦ Μπου.

Χρυσοὶ σταυροὶ θὰ κρεμασθοῦν καὶ εἰς τὰ στήθη παιδῶν
καὶ εἰς τῶν σκύλων τῆς οὐραῖς ἐν εἰδει τενεκέδων.

Καὶ χάριτες βασιλικαὶ πρὸς ὅλους θὰ δοθοῦν
κι' οὐδὲ καμμία κράτησις προσωπικὴ θὰ γίνῃ,
τοῦ δὲ Τσιγγροῦ αἱ φυλακαὶ θὰ κατερημωθοῦν
καὶ μόνος ὁ Σπηλιόπουλος σὰν κοῦκος θ' ἀπομείνῃ.

Κι' ἄλλα γαλόνια θὰ ραφθοῦν εἰς σπαθοφόρων ὤμους
γιὰ νὰ μᾶς τρίβουν τὸ σπαθὶ καλλίτερα 'στοὺς δρόμους.

Μὲ τὸν γαμβρὸν Διάδοχον θὰ κάμουν ὅλοι τόκα
καὶ καλορροϊζικά θὰ 'ποῦν καὶ γειὰ σου, ὁρὲ Κόκα.

Ἴσως καὶ συμπάρα ρίξουνη καθὼς καὶ τὴν Λαμπρὴ
κουμπάροι καὶ συμπέθεροι καὶ νύφαις καὶ γαμπροί.

Τοιαῦτα μὲν πρὸς τὸ παρὸν θαυμάσια θὰ γίνουν,
ἐνῶ τοῦ ἔθνους ρόδινον τὸ μέλλον γλυκοφέγγει,
ἐκεῖνοι δὲ ποῦ τὰς πομπὰς τῶν γάμων διευθύνουν
θὰ κάμουν ὅ,τι τῇ κλεινῇ πατρίδι ξυनेνέγκοι.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Κι' ἡ προσφιλεῖς ἐφημερίς Καμπούρογλου τοῦ Γιάννη
ἀφίνει τὴν πεντάρη τῆς καὶ τὴν δεκάρα πιάνει·
κι' ἀλήθεια ἦταν ἄδικο σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα
νὰ χάνεται ὡς σήμερα μὲ τὴν ψωροπεντάρη,
ὁ δὲ Ρωμηὸς συζητήσει γι' αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπει,
καὶ ὅλοι τῇ δεκάρα των ἄς 'βγάξουν ἀπ' τὴν τζέπη.

Ἡμεροδεῖται νέοι εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη,
μὲ χρώματα ποικίλα, μὲ σχήματα καὶ εἶδη,
'Ελληνικοὶ συνάμα καθὼς καὶ Γαλλικοί,
καὶ ἀρχαῖα δὲ μνημεῖα παρατηροῦντ' ἐκεῖ,
καὶ γλαφυραὶ εἰκόνες ἀξιεράστου θεᾶς
τοῦ νέου Κωνσταντινίου μετὰ τῆς Δωροθέας,
καὶ φουστάνελοφόροι ἀρματολὸι μὲ πάλα,
θερμόμετρα Κελσίου, βαρόμετρα καὶ ἄλλα.
Πῶ! πῶ! Ἡμεροδεῖται εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη...
εἶναι θαυμάτων θάυμα κανένα, νὰ τοὺς ἴδῃ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, — ὁδὸς τοῦ Προατείου, κονιστό, πολὺς.